

Questio secunda

quod scit queritur in quo est ista potentia si in deo ergo deus non est actus purus sed in eo est potentia.

Ad primū dicēdū q̄ aīa nō ē imersa materie vñ non totaliter limitatur p̄ eā z ideo intelligere pōt si dicat act⁹ volūtatis non hñt materiā ergo itelligūt negatur pñā qz nō subsistunt. deīn dico q̄ p̄ imateria litatē circūloquimur spūalitātē q̄ est ratio itellectualitatis: De albedine separata alias dictum est.

Ad secundū dī q̄ de⁹ nichil cognoscit nisi aliqd p̄cipet de diuinitate in se vel in suo simili z hoc cōuenit oī creature. Secūdo dī q̄ aliq̄ potentia distinguit suū obiectum formale ab alijs qñ continet oīa alia eminēt. tertio dī q̄ licz scdm̄ predicationē essentia cōtineat sub ente tñ quolibet ens cōtinet i essentia diuina q̄ oī re p̄fectior est. Si dicat phīs septio metaphisice arguēs cōtra ideas platonis z ostēdēs q̄ si esset hō separatus q̄ terminaret aspectum intellect⁹ nichil proficeret ad cognitionē p̄ticulariū hoīs pbat qz ille hō separatus ab eis distinguitur ergo de⁹ p̄ suā essētiā non cognoscit res scdm̄ p̄prias rōnes sed eius scia imēdiatē ē p̄io terminatur ad res quia oīa nuda z operta sūt oculis ei⁹ dicendū ē q̄ deus ē oīs entitas eminētē z ideo non est simile de eo z de idea platonis.

Ad tertiu dī q̄ deus non habet sciam practicam in potentia p̄ima de his q̄ nō fecit nec facit nec faciet. **Ad aliud** negatur consequentia.

Ad quartū dī q̄ idē fm̄ q̄ eminentē p̄tinet multa est sufficiētē p̄pria rō ad multa distincte cognoscenda vt patet ex S. T. de veri. q. 1. si queratur an deus secundum suā essētiā sit p̄pria rō vniuscuiusqz dicendū q̄ essētiā dei sub quod respectu vt mutabilis est a creatura significatur vt p̄pria ratio istius creature z sub alio respectu vt p̄pria rō alterius creature licz essentia in se sit vna Si dicatur nihil ē equale inequalibus ergo essentia diuina eadem nō pōt ēē p̄pria similitudo vl̄ rō rerū sp̄s differētū rñdeo q̄ verū ē nisi sumerēt sub alio rālio respectu

Ad q̄ntū dī q̄ ibi ē assimilatio q̄ solū ē relatio rōnis **Ad aliud** dī q̄ ideo scia ē vniuersaliū qz ē a materia separatorū deus aut nullā hēt materiā z iō de seipso hēt p̄fectā sciaz Sed cōtra scia ē hīt cōclusio nis sed de⁹ nichil cognoscit p̄ modū conclusionis qz nō discurret dicēdū q̄ qñ aliqd nomen dī de deo tūc opz ab eo excludere ip̄fectionem reptā in creaturis et solū retinere id quod perfectionis est.

Ad sextū dicēdū q̄ intellectū nō est p̄fectio intelligentis scdm̄ illā rē q̄ cognoscitur res ei illa est extra intelligentem sz scīm̄ rei similitudinē q̄ cognoscit qz p̄fectio ē in p̄fecto lapis aut non ē in aīa sz similitudo lapidis **Ad aliud** dī q̄ aliqd itelligitur dupliciter vno mō in seipso qñ scz ex ipsa re intellecta vel cognita formatur acies itūētis. alio mō videt aliquid in altero q̄ cognito z illd̄ cognoscitur de⁹ ergo seipz tñ cognoscit i seip. alia vero i seipis nō cognoscit sz cognoscēdo suā eētiā z fm̄ hoc plus dixit q̄ de⁹ tñ seipm̄ cognoscit cui p̄dat dētīn dyo. vñ. capitulo de diuis nomib⁹ de⁹ inquit existētia cognoscit nō scia q̄ sit existētiū sz q̄ si sit ipsi⁹. **Ad aliud** dī q̄ illd̄ q̄ ē p̄cipiū essendi est etiam p̄cipiū cognoscendi ex parte rei cognite quia per sua principia res cognoscibilis ē sz illud q̄ cognoscit ex pte cognoscētis ē similitudo rei vel p̄cipiorū ei⁹ q̄ nō est p̄cipiū essendi ipsi rei nisi forte in practica cognitionē de ve. q. 2. ar. 3. ad. 8.

Ad septimū dicēdū q̄ quīs a linea si diminuat punctus in actu nihil deperat de q̄titate linee

Articulus quartus

si tamē diminuat a linea q̄ nō sit ad p̄ctū terminabilis peribit linee substātia. Similiter ē de deo non ei aliquid deo deperit si eius creatura ponatur non ē deperit tamē p̄fectioni ipsius si auferatur ab eo ptās pducendī creaturā z iō intellectus diuinus optime rem cognoscit **Ad aliud** dī q̄ quīs cognitio non sit nisi entis non tamen oportet q̄ illd̄ q̄ cognoscitur sit tūc ens in sua nā sicut ei cognoscimus distātia a loco ita cognoscim⁹ distātia a tpe **Ad aliud** dicit S. T. de veri. q. 2. ar. 3. ad. 13. perfectionis nomen p̄prie non ponitur in deo qz deus non ē factus nec oīs perfectio cognoscētis dependet a cognoscibili qñ cognoscēs non capit sciam a rebus. **Ad aliud** dī q̄ perfectionis nomen si stricte accipitur in deo nō pōt poni qz nihil ē p̄fectū nisi qd̄ ē scīm̄ z ideo nō mē p̄fectiōis accipit magis negatiue q̄ positiue vt dicat p̄fect⁹ qz nichil deest ex oib⁹ nō q̄ sit in eo aliqd qd̄ sit in potentia ad p̄fectionē qd̄ aliq̄ p̄ficiat qd̄ sit actus eius z ideo non est in eo potentia passiva.

Ad octauā dico q̄ verbū illud boetij intelligendū est de intellectu nostro non autē de intellectu diuino. **Ad aliud** dicit q̄ deus cognoscit oīa vno quod ē ratio plurium scilicet essentia sua que est similitudo rerum oīm̄ ex qz essentia est p̄pria ratio vniuscuiusqz rei ideo de vno quoqz p̄pria cognitionēz habet. **Ad aliud** dicendū q̄ demonstratio est species argumentationis que quodam discursu intellectus p̄ficatur vnde intellectus diuinus q̄ sine discursu ē nō cognoscit per essentiam suam effectus quasi demonstrando et si certiorē cognitionē habeat de rebus p̄ essentiam suam q̄ demonstrator p̄ demonstrationem

Ad nonū dicendū q̄ omnis noticia secundū se de genere bonorū est sed per accēs contingit q̄ noticia quorundam mala sit vel ex eo q̄ est actio turpis actus alicuius z secundum hoc quedā scie sunt prohibite vel ex hoc q̄ per quasdam sciētias aliquis a melioribus retrahitur. et sic q̄ in se est bonum efficitur alicui malum quod in deo contingere non potest **Ad aliud** dicitur q̄ perfectio cognitionis consistit in hoc vt cognoscatur res esse eo mō quo est nō vt modus rei cognite sit in cognoscente **Ad aliud** dicitur q̄ scientia dei nullo modo variatur ad variationē scitorum ex hoc enim cōtingit q̄ nostra scia ex rerum variatione variatur qui alia z alia conceptiōe cognoscit res preteritas presentes vel futuras et i de est q̄ petro non sedente illa cognitio que habebatur de eo q̄ sederet efficitur falsa sed deus eodem intuitu cognoscit res vt preteritas presentes vel futuras vnde eadem veritas in intellectu eius remanet et qualitercunqz res varietur **Ad aliud** dico q̄ illa que habet deficiens esse secundum hoc deficiunt a cognoscibilitate nostri q̄ deficiunt a ratione agendi non autem ita est de intellectu diuino qui non accipit scientiam a rebus. **Ad aliud** dicitur quod actus cognitionis diuine nullam dependentiam habet ad cognitum relatio enim que importatur in diuina cognitione non importat dependentiam ipsius cognoscentis sed magis econuerso.

Ad decimū dicendū q̄ ratio mensurationis consistit in hoc q̄ fiat certitudo de q̄titate alicuius determinata sic autem deus infinitū nō cognoscit vt sciat aliquā eius q̄titatē determinatā qz eā nō habet vñ non repugnat rationi infiniti q̄ a deo sciatur. **Ad aliud** negatur consequentia.

Ad vndecimū dicendū q̄ illud ad q̄ refertur diuina sciētia scdm̄ q̄ substāz diuine sciētie ē inuaria